גליק און ראכע

מעגאזיאנעלער ראמאן
פון א. א.

(פארזעצונג)

— דא מוזן זיי זיין! — האט זיך געהערט ווי א מאלאם האט אויסגערופן.

— שנעל, קאמעראדן, מיר מוזן זיי פאנגען, איינער פון זיי קאן שוין ניט לויפן, ער וואקלט זיך ווי א באטרונקענער.

— שנעל, פארווערט! — צוויש די קוסטן! — האט דער אנפירער קאמאנדירט.

די סאלדאטן זיינען אריין צווישן די קוסטן און באלד האבן זי גע־טראפן דעם רויבער הויפטמאן.

— און דער באנדיט קאן כער ניט לויפן, ער וויקלט זיך אויף דער ערד פאר גלעטכעטער.

— חע, חע, חע — האט דער אנ־פירער אויסגערופן אנצייגנדיק, אז ער האט אין דער טאש נאך אן אנדער פיסטאל.

— שנעל, פארווערט! — צוויש די קוסטן! — האט דער אנפירער קאמאנדירט.

— איר דארפט ניט שרייען, איך בין ניט קיין טויבער, — האט דער גע־פאנגענער מיט א שפעטן שמייכל.

— ווי קאן ער זיין אזוי רואיק, ווען ער ווייסט אז מען וועט אים הענגען, — האט איינער פון די סאלדאטן צום צווייטן.

— ער ווייסט עס נישט, — האט דער אנפירער מיט א שפעטן שמייכל.

— ווי מיינט איר, ער ווייסט עס נישט? — האט דער צווייטער סאלדאט ווידער אויסגערופן.

— ניין, ער ווייסט עס נישט, — האט דער אנפירער ווידער מיט א שפעטן שמייכל.

— ווי קאן ער עס נישט ווייסן, ווען מען הענגט אזוי פיל גלייט־פעלקער אין דער שטאט? — האט דער סאלדאט ווידער אויסגערופן.

— ווייל ער ווייסט עס נישט, — האט דער אנפירער מיט א שפעטן שמייכל.

— ווי מיינט איר עס? — האט דער סאלדאט ווידער אויסגערופן.

— איך מיין, אז ער ווייסט עס נישט, ווייל מען הענגט אזוי פיל גלייט־פעלקער אין דער שטאט, אז מען האט נישט קיין צייט צו זאגן פאר יעדן איינעם, אז ער הענגט אים, — האט דער אנפירער מיט א נאך שפעטן שמייכל.

— איר זייט דאך א גוטער מענטש, — האט דער סאלדאט ווידער אויסגערופן.

— איך בין ניט קיין מענטש, איך בין א סאלדאט, — האט דער אנפירער מיט א שטרענגן פנים